

55

*Not marble nor the gilded monuments
Of princes shall outlive this powerful rhyme,
But you shall shine more bright in these contents
Than unswept stone besmeared with sluttish time.
When wasteful war shall statues overturn,
And broils root out the work of masonry,
Nor Mars his sword nor war's quick fire shall burn
The living record of your memory.
'Gainst death and all oblivious enmity
Shall you pace forth; your praise shall still find room
Even in the eyes of all posterity
That wear this world out to the ending doom.*

*So, till the judgment that yourself arise,
You live in this, and dwell in lovers' eyes.*

55

Ни гробници, ни златни монументи
ще надживеят мойте стихове
и ще сияеш млад и вдъхновен ти
над сметища от мъртви векове.
Войни ще сринат мрамор и гранит
и Арес много кръви ще пролее,
и всеки надпис ще мълчи изтрит,
но споменът за теб ще оцелее.
И ти над смърт и гибелни вражди
ще продължиш, достоен за възхвала,
потомството и теб ще награди
със слава, вековете надживяла.

И ти ще чуеш – в моите творби –
как Втората тръба ще протръби.

66

*Tired with all these, for restful death I cry:
As, to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimmed in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,
And gilded honor shamefully misplaced,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgraced,
And strength by limping sway disabled,
And art made tongue-tied by authority,
And folly, doctor-like, controlling skill,
And simple truth miscalled simplicity,
And captive good attending captain ill.*

*Tired with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.*

66

Да бях умрял! До гуша ми дойде
с достойнство да се перчи лицемерът,
богатият от бедни да краде,
нищожества с почтени да се мерят,
да е в бардак девическата чест
и ученият, унизен, да проси,
и ситият под маска на злочест,
и много често болен здрав да носи,
и доблестният – в хорските крака,
и правият да си криви душата,
и словото с намордник все така,
и правдата – слугиня на лъжата.

Изчезнал бих, но как така в калта
сама да изоставя любовта?

91

*Some glory in their birth, some in their skill,
Some in their wealth, some in their body's force,
Some in their garments, though newfangled ill,
Some in their hawks and hounds, some in their horse;
And every humor hath his adjunct pleasure,
Wherein it finds a joy above the rest.
But these particulars are not my measure;
All these I better in one general best.
Thy love is better than high birth to me,
Richer than wealth, prouder than garments' cost,
Of more delight than hawks or horses be;
And having thee, of all men's pride I boast.*

*Wretched in this alone, that thou mayst take
All this away, and me most wretched make.*

91

Един е ловък, друг се слави с род,
с богатски дом и скъпи дрехи – трети;
с коне, соколи, хрътки... Цял живот
усърдно трупат злато и предмети.
Тук всеки с нещо свое е богат
и все с това богатство се гордее,
но най-богатият на тоя свят
съм аз – и знам залогът откъде е.
Защото имам теб! Какво е лов,
пред теб какво са род, успехи, злато:
имане като твоята любов
за другите край мен е непознато.

Но само изоставиш ли ме – пак
ще съм си аз – последният голтак.

130

*My mistress' eyes are nothing like the sun;
Coral is far more red than her lips' red;*

*If snow be white, why then her breasts are dun;
If hairs be wires, black wires grow on her head.
I have seen roses damasked, red and white,
But no such roses see I in her cheeks;
And in some perfumes is there more delight
Than in the breath that from my mistress reeks.
I love to hear her speak, yet well I know
That music hath a far more pleasing sound.
I grant I never saw a goddess go;
My mistress, when she walks, treads on the ground.*

*And yet, by heaven, I think my love as rare
As any she belied with false compare.*

130

Очите ѝ, уви, не са звезди,
устата ѝ – и те не са корали,
не са две преспи смуглите гърди,
косите ѝ са телени спирали;
с червено-белите дамаски рози
не ще сравниш и нейните страни,
ухае тя, но мирис като този
не би могъл с балсам да се сравни;
обичам да я слушам, но не мога
да кажа: дивен ангелски хорал,
не тича като нимфа босонога,
че често гази в уличната кал;

но тя ли лесно ще отстъпи, тя ли,
на дамите, измамени с възхвали.

144

*Two loves I have, of comfort and despair,
Which like two spirits do suggest me still.
The better angel is a man right fair,
The worser spirit a woman colored ill.
To win me soon to hell my female evil*

*Tempteth my better angel from my side,
And would corrupt my saint to be a devil,
Wooing his purity with her foul pride.
And whether that my angel be turned fiend
Suspect I may, yet not directly tell;
But being both from me, both to each friend,
I guess one angel in another's hell.*

*Yet this shall I ne'er know, but live in doubt,
Till my bad angel fire my good one out.*

144

Два духа – ангел с къдрици от свила
и зла горгона с лик позеленял –
за мен се бият... И от скръб и жал
в гърдите ми душата се е свила.
Горгоната – за да ме тикне в ада –
уверена, че ангелът ми слаб,
примамва го – разголена и млада –
да го замъкне в зейналия трап.
Успяла ли е в ада да го вкара,
и аз не съм напълно убеден,
но тъй като ги няма и край мен,
все мисля си, че вече са в тартара.

Съмнения гризат ме, но ще знам,
когато тя прогони го от там.